

druhé věty Šu 329 tr. ř. správně šesti hlasů (v kterémžto ovšem případě by byl obžalovaný z obžaloby naznačené v první a druhé hlavní otázce sprostěn), dán jest podklad pro rozhodnutí soudu o tom, zda dopustil se obžalovaný přestupku opilství dle Šu 523 tr. zák. Podkladu takového zde při doslovu otázek, porotcům daných, není. K tomu by bylo zapotřebí, by porotcům pro případ kladného zodpovědění dodatkových otázek dány byly eventuální otázky, obsahující veškeré náležitosti skutkové povahy přestupku dle Šu 523 tr. zák., upravené jakožto otázky viny, a teprve, kdyby porotcům bylo umožněno, by vinu obžalovaného i po této stránce posoudili, byl by tu podklad pro výrok soudu o eventuální vině obžalovaného, pokud se týče přestupku opilství dle Šu 523 tr. zák.

Čís. 1221.

Souzení trestného činu spáchaného na Slovensku trestním soudem v historických zemích (čl. I. čís. 5 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920).

Krádež ve společnosti (§ 336 čís. 6 uh. tr. zák.) předpokládá, že jde o společnost, organisovanou na páčání krádeží.

Při výměře trestu nelze současně použítí Šu 91, 92 uh. tr. zák.

Rozsah použítí Šu 92 uh. tr. zák.

Amnestie ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 22. července 1919 vztahuje se pouze na trestné činy, jež byly spáchány p ř e d nastoupením služby vojenské a to i tehdy, jde-li o trestní věci, dne 22. července 1919 dosud neukončené.

(Rozh. ze dne 28. května 1923, Kr I 487/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Antonína V-a a Františka K-a do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. března 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 333, 336 odstavců 6 a 7 uh. tr. zák., zároveň však napadený rozsudek ve výroku, jímž byl čin obžalovaných podřaděn Šu 336 čís. 6 uh. tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích, s ním souvisejících, dle Šu 290 tr. ř. zrušil, uznal obžalované Antonína V-a a Františka K-a vinnými zločinem krádeže dle §§ 333 a 336 čís. 9 uh. tr. zák. a Šu 48 trestní novely zák. čl. XXXVI : 1908 a odsoudil je dle Šu 49 odstavec první trestní novely s použitím Šu 92 uh. tr. zák. vzhledem na ustanovení §§ 24 a 25 uh. tr. zák. každého do vězení, uvedeného v Šu 20 čís. 5 uh. tr. z. na čtyři měsíce a dle Šu 389 tr. ř. k náhradě nákladů na trestní řízení.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti čís. 1 a čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. S hlediska důvodu zmatku čís. 1 namítá, že k rozhodnutí o trestní věci obžalovaných, kteří se trestného činu dopustili za železniční dopravy na trati mezi Hronskou Březnicí a Šťávnicí na Slovensku, byl

jedině příslušným soudní dvůr ve Štávnici, a že tím, že obžalovaní postaveni byli před nalézací soud v Jičíně, bylo porušeno ustanovení prvního odstavce Šu 51 tr. ř., dle něhož trestní řízení náleží zpravidla onomu soudu, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán. Než zmateční stížnost přehlíží, že porušení zákonných předpisů o příslušnosti soudů nezakládá zmatečnosti ani dle čís. 1 Šu 281 tr. ř., jehož se dovolává stížnost, ani kteréhokoli z ostatních ustanovení tohoto Šu. Odmítají proto již rozhodovací důvody napadeného rozsudku obdobnou námitku obžalovaných případnou úvahou, že obžalovaní, kteří proti obžalovacímu spisu nepodali námitek podle Šu 209 tr. ř., nemohou již dle ustanovení Šu 219 tr. ř. odporovati příslušnosti onoho soudu, který podle obžalovacího spisu je povolán k hlavnímu přeličení. Toto ustanovení nedoznalo změny ani Šem 8 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z roku 1878, na nějž tudíž zmateční stížnost poukazuje zcela nevhodně. V nepravu je zmateční stížnost dále, dovozujíc, že poslední odstavec Šu 51 tr. ř., který k němu připojen byl zákonem ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920, předpokládá, že trestní řízení bylo na základě platných ustanovení přeneseno na jiný soud, než soud spáchaného činu. Stížnost má tu na zřeteli patrně předpisy §§ 62, 63 tr. ř. o delegaci soudů a namítá, že obžalovací spis se nezmiňuje o tom, proč byla trestní věc obžalovaných odňata soudu, k rozhodnutí o ní příslušnému, a přikázána soudu nepřislušnému. Obžalovací spis dovolává se na opodstatnění svého návrhu, by se hlavní přeličení konalo u krajského soudu v Jičíně, ustanovení prvního odstavce Šu 52 tr. ř. Stalo se tak právem, neboť ze spisů je patrné, že trestní oznámení bylo sice původně učiněno u státního zastupitelství v Praze vzhledem k tomu, že obžalovaní současně dodáni byli k tamnímu zemskému trestnímu soudu do vazby, že však hned v zápětí odstoupeno bylo k dalšímu řízení krajskému soudu v Jičíně, v jehož obvodě (v Kopidlně) měli obžalovaní své bydliště, ze spisů pak nevychází na jevo, že by byl soud spáchaného činu již býval předešel nebo že by byl státní zástupce toho neb onoho obvodu nebo některý z obžalovaných žádal, aby věc byla odevzdána soudu spáchaného činu (první odstavec Šu 51 tr. ř.). Zmateční stížnost namítá sice dále, že v obžalovacím spise nejsou uvedena ustanovení zákona uherského. Při tom však přehlíží, že obžalovací spis je z 25. července 1919 a že k soudu podán byl 28. července 1919, tedy před tím, než vydán byl zákon ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1921, jímž teprve připojen byl k Šu 51 tr. ř. poslední odstavec, jehož se dovolává zmateční stížnost, a kterým bylo arci stanoveno, že, koná-li se trestní řízení pro trestný čin spáchaný v tuzemsku, u jiného soudu, než u soudu místa spáchaného činu, dlužno čin posuzovati a trestati podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu. Náprava zjednána byla dodatečně tím, že zástupce veřejné obžaloby učinil při hlavním přeličení dne 7. března 1922 konečný návrh, aby obžalovaní odsouzení byli dle obžaloby, ale hledě k Šu 51 tr. ř. v novém jeho znění. To se také stalo, neboť napadeným rozsudkem byl trestný čin obžalovaných podřaděn skutkové podstatě zločinu krádeže ve smyslu trestního zákona uherského, dle jehož trestních ustanovení byl jim také vyměřen trest. Při tom sběhly se arci některé nesprávnosti: krádež byla vzhledem k tomu, že ji obžalovaní spá-

chali dle rozsudku ve společnosti jako spoluzlodějové, kvalifikována dle čís. 6 Šu 336 uh. tr. z., kterážto kvalifikace však správně dána je pouze tehdy, jde-li o společnost, na páčání krádeží organisovanou, čemuž dle rozsudkových zjištění nebylo tak v tomto případě; čin podřaděn byl dále mylně zločinné kvalifikaci čís. 7 téhož Šu na místě kvalifikace čís. 9, založené tím, že obžalovaní dopustili se krádeže dle rozsudku jako železniční zřízení, tudíž jako veřejní úředníci, zneužívající své úřední hodnosti; na zločinnou kvalifikaci dle Šu 48 trestní novely k uh. tr. zák. konečně nebylo uznáno přes to, že cena ukradených věcí byla dle rozsudku vyšší než 200 Kč. Trest vyměřen byl obžalovaným dle Šu 340 uh. tr. zák. Ani z nálezů rozsudkového, ani z rozhodovacích důvodů není zřejmo, které z trestních sazeb Šu toho ve znění Šu 49 trestní novely bylo při tom použito. Poněvadž však zločin krádeže, obžalovanými spáchaný, není kvalifikován dle čís. 6 Šu 336 uh. tr. zák., odpadá zároveň jediná zločinná kvalifikace, která by ve spojení s cenou ukradených věcí, vyšší 200 Kč, odůvodňovala trestní sazbu dle druhého odstavce Šu 49 trestní novely, totiž káznice od 2 let — § 22 uh. tr. zák. — do 5 let. Bylo tudíž obžalovaným vyměřiti dle zákona trest podle prvního odstavce Šu 49 novely žalářem od 6 měsíců — § 24 uh. tr. zák. — do 5 let. Nálezací soud však použil při výměře trestu oběma obžalovaným §§ 91, 92 uh. tr. zák. Současné použití obou těchto ustanovení je nemyslitelné; v úvahu přichází pouze § 92 uh. tr. zák. Použití tohoto ustanovení má však v zápětí, že může druh trestu býti snížen pod nejnižší svou míru, a byla-li i ta ještě příliš těžká, může nastoupiti na místě trestu žaláře, o který jde v tomto případě, vězení. Nálezací soud uložil obžalovaným trest na svobodě každému v trvání 4 měsíců, tudíž pod nejkratší dobou trestu žaláře dle Šu 24 uh. tr. zák. Bylo proto na místě, zaměnit trest žaláře ve vězení, což se nestalo. Nálezací soud tudíž, jak patrně, jednak použil zákona v neprospěch obžalovaných nesprávně tím, že jich čin podřadil kvalifikaci Šu 336 č. 6 uh. tr. zák., jednak překročil při výměře trestu svoji trestní pravomoc, pokud přes použití Šu 92 uh. tr. zák. a přes snížení trestu pod nejnižší zákonnou míru trestní nezaměnil současně trest žaláře v trest vězení. Bylo proto dle Šu 290 a posledního odstavce Šu 51 tr. ř. rozsudek v obou výrocích zrušiti jako zmatečný dle čís. 10, 11 Šu 281 tr. ř. a uznati zároveň ve věci samé, jak shora uvedeno.

Důvod zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. spatřuje konečně zmateční stížnost v tom, že obžalovaní nebyli učiněni účastnými amnestie (správně abolicie) ve smyslu rozhodnutí presidenta republiky ze dne 22. července 1919, ač prý konali vojenskou službu jak před státním převratem ze dne 28. října 1918, tak i po něm, a ač se trestného činu dopustili před vydáním amnestie (abolicie), která prý se tudíž vztahuje i na tento čin. Nehledě k tomu, že rozsudek neobsahuje v příčině otázky, zda pominula trestnost činu obžalovaných abolicí, vůbec žádného výroku, je námitka i věcně neodůvodněna. Prvním odstavcem svého rozhodnutí ze dne 22. července 1919 nařídil prezident republiky, by trestní řízení, zahájená u občanských soudů republiky Československé proti osobám, které v době mezi 5. červencem 1914 a 28. říjnem 1918, nastoupily službu vojenskou, byla zastavena, jedná-li se o trestný čin, jež stihá veřejný obžalobce a na nějž není dle zákona ustanoven trest vyšší nežli pětiletý

trest na svobodě. Dle dodatečného rozhodnutí presidenta republiky ze dne 16. srpna 1919 platí podmínka, uvedená v třetím odstavci rozhodnutí ze dne 22. července 1919, aby trestný čin byl spáchán p ř e d nastoupením vojenské služby, i pro trestní věci, dne 22. července ještě neukončené, o nichž jedná odstavec prvý (a druhý) původního rozhodnutí. Poněvadž obžalovaní spáchali trestný čin dle rozsudku teprve v březnu 1919, je na bíledni, že se na ně abolice dle rozhodnutí presidenta republiky nevztahuje.

Čís. 1222.

Ke skutkové podstatě Šu 465 uh. tr. zák. se vyžaduje, by dar byl přijat (žádán, slíbení jeho neodmítnuto) p ř e d provedením činu, za nějž se přijímá (žádá atd.). Úředník bratislavské expositury československé dovozní a vývozní komise, jakož i úředník zásobovacího ústavu v Bratislavě jsou úředníky veřejnými ve smyslu XLII. hlavy uh. tr. zák. Jest omylem právním, nikoliv skutkovým, mylil-li se pachatel o své vlastnosti veřejného úředníka.

Pro nařízení ministra s plnou mocí pro správu Slovenska stačí uveřejnění v »Úředních novinách«.

(Rozh. ze dne 28. května 1923, Kr I 1069/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem obžalovaného Oldřicha S-a a státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. května 1922, pokud jím byl obžalovaný Oldřich S. uznán vinným přečinem podplácení dle Šu 465 uh. tr. zák. a pokud jím obžalovaní Zdeněk F., Josef K. a Antonín R. byli sprostěni dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle Šu 465 uh. tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný Oldřich S. uznán vinným přečinem Šu 465 uh. tr. zák., jakož i ve výroku o trestu, tomuto obžalovanému uloženém, a ve výrocih s ním souvisejících, dále ve výroku, jímž byli obžalovaní Zdeněk F., Josef K. a Antonín R. dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro uvedený přečin, a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaný Oldřich S. byl uznán vinným, že v roce 1919 v Bratislavě jako veřejný úředník čs. vývozní a dovozní komise, expositury v Bratislavě, za čin, který podle svého úřadu měl konati, žádal a přijal od Dozsö F-a v Bratislavě peněžitý dar a odměnu, třebaže tímto činem neporušil svou úřední povinnost. Ve výroku rozsudečném se sice neuvádí, který to byl čin, za nějž obžalovaný, máje jej dle svého úřadu konati, žádal a přijal dar, ale z odůvodnění rozsudku vychází, že přijal dar zejména za to, že zaopatřil doporučující list ze Zásobovacího ústavu pro firmu Desidera F-a, že rozepsal povolení, znějící na 500 vagonů dříví na 2 povolení po 250 vagonech a že je vydal H-ovi pro jmenova-